

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 21. maj 2017

Kirkedag: 5.s.e.påske/A

Tekst: Jer 29,11-13a; Jak 1,22-25; Joh 16,23b-28

Salmer:

SK: 722 * 636 * 367 * 586 * 235,5 * 686

LL: 722 * 367 * 586 * 686

Der findes et ordsprog, der siger, at den der tager barnet ved hånden, tager moren om hjertet. Der er megen sandhed i dette ordsprog. Helt konkret oplevede jeg for en hel del år siden, at en mand ville have en snak om, hvad der viste sig at være hans parforhold. Han syntes, han gjorde så meget, og alligevel følte han, at der var noget, der skabte et gab imellem ham og kæresten. Så måske jeg, sådan mand til mand, havde et par gode råd. På et tidspunkt i samtalen måtte jeg spørge ham: Kan du ikke lide hendes børn (fra et tidligere ægteskab)? Han svarede: ”Nej, ikke rigtig. Jeg accepterer dem, men jeg elsker dem ikke.” Så måtte jeg sige til ham: Så kan du lige så godt opgive det forhold. Elsk hendes børn, og hun vil elske dig. Hvis ikke, ja så heller ikke. Jeg ved ikke, om det kun var det; men fakta er, at de gik fra hinanden kort tid efter.

Jeg tror, det er gældende for både en mor og far. Jeg føler da også langt større sympati og velvilje for mennesker, der giver udtryk for at kunne lide vore børn. Og mennesker, der åbenlyst viser interesse for mine børnebørn, ja, de er bare alle tiders. Der sker noget godt eller dårligt med os og mellem os, alt efter andres mening om og holdning til vore børn.

Når Jesus taler om sit forhold til Faderen, og Faderens forhold til Sønnen, og deri om vores forhold til Faderen og Faderens forhold til os, så tror jeg, at Jesus vil have os til at forstå

intimiteten og dybden, men også det naturlige i denne trekant: Faderen, Sønnen og os.

Det intime og dybe deri betegnes ved Jesu ord om, at Faderen elsker jer, fordi I elsker mig og tror, jeg er udgået fra Faderen.

Gud Fader har lagt al sin kærlighed i den handling, at Han har givet os sin søn som vores Frelser. Gud Fader har ved Jesus vist os, hvor meget Han elsker os. ”Er du i tvivl om min kærlighed til dig,” spørger Gud måske, ”så se på min søn. Han er min kærlighedshandling, kærligheds vilje og væsen og billede.” Men her kommer så også den naturlige konsekvens, som vi så godt kender fra vort eget kærlighedsliv: Hvad så, hvis vi ikke kan lide sønnen? Der er faktisk mennesker, der tror på Gud, men bare ikke kan forholde sig til det med Jesus som Guds søn, med jomfrufødslen, undere og gå på vandet og død og opstandelse. Hvis jeg har ret i, at jeg tror, at der er det samme på spil mellem os og Gud omkring sønnen, som mellem os omkring vore børn, så er konsekvensen katastrofal. Så har vi et menneske, der faktisk siger: ”Gud, jeg kan faktisk godt lide dig, jeg tror på dig, men jeg bryder mig ikke ret meget om din søn, ham kan du godt beholde for dig selv.”

Jeg er næsten sikker på, at Gud må svare et sådant menneske: ”Når ikke du kan lide min søn, kan du heller ikke lide mig. For min søn er mit udtrykte billede. Elsk min søn, og du har min kærlighed, ellers ikke.” Jeg tror faktisk ikke, at det er sværere, det Jesus siger om os og Sønnen og Faderen. Og jeg tror, det er lige så afgørende, som det er mellem os, at kan du ikke tage barnet i hånden, så når du ikke ind til moderens hjerte.

Hvis min opfattelse af disse ord af Jesus er rigtig, må det betyde, at hvis vi tager Jesus i hånden, så tager vi Gud om hjertet.

Mange gange er der blevet forkyndt, at vil vi ind i Guds hjerte, så må vi tage Jesus i hånden. Nu siger jeg: tager vi Jesus i hånden, tager vi Gud om hjertet. Det er faktisk ikke det samme sagt på to forskellige måder.

Sætningen: 'Vil vi ind i Guds hjerte, så må vi tage Jesus ved hånden' er ikke forkert. Men lige i sammenhæng med dagens Jesus-ord, så rummer den en mulighed for misforståelse. For så kan det at tage Jesus i hånden opfattes som et middel til at nå ind i Guds hjerte. Det kan også opfattes som en gerningsbetingelse. Og selvfølgelig kan vi argumentere for, at hvis ikke vi elsker Jesus, så tager vi ham selvfølgelig heller ikke i hånden, og derfor er den teologisk holdbar. Men der er den nuanceforskel, at Gud holder sit hjerte lukket, indtil han har set, om vi kan elske hans søn. Sagt lidt med sammenligning til vores verden, situationen med manden i indledningen. Så vil det svare til, at han siger "OK, så må jeg hellere elske hendes børn, for så får jeg også hendes kærlighed"

Men drejer vi den en lille smule, som jeg har gjort i dag: 'Tager vi Jesus i hånden, tager vi Gud om hjertet' har det et lidt andet perspektiv. Og denne gang begynder vi hos os: Moderen, eller faderen, eller en farfar, som ser, en andens kærlighed til barnet, har allerede åbnet sit hjerte. Manden i indledningen ville have overvundet mange forhindringer i kærlighedens spil om kvindens kærlighed, hvis han havde elsket hendes børn. Sådan er det også hos Gud. Når Gud Fader ser vores kærlighed til Sønnen, fordi Sønnen er som Sønnen er, så er Guds hjerte allerede åbnet for os. Det sker, fordi Faderen har kærlighed til samme søn, som vi. Vores kærlighed mødes i Jesus. Jesus er målet for vores og Guds kærlighed, og ikke midlet for os, for at opnå Guds kærlighed. Så, når vi tager Jesus i hånden, tager vi Gud Fader om hjertet. Det er en helt naturlig kærlighedens reaktion hos Gud.

Med dette vil Jesus også åbne os for, på hvilket plan der er relation mellem os og Gud.

Johannesevangeliets kapitel 14-16 har en helt speciel stemning over sig. Jeg kan varmt anbefale at læse dem i sammenhæng, flere gange. Stemningen i samtalen mellem Jesus og disciplene er ikke læreren og eleverne. Jesus holder ikke foredrag. Jesus og disciplene taler sammen. Der er et meget intimt rum, hvor Jesus fortæller ud af sit eget hjerte om Guds hjerte, og han taler til disciplenes hjerte. Det er et meget intimt rum, fyldt med fortrolighed og kærlighed, og hvor det ophøjede og guddommelige på forunderlig og helt naturlig vis væves ind i det skrøbelige og menneskelige. Alvidenheden og almagten tager hånd om uvidenheden og afmagten på den helt naturlige og kærlige måde, hvorpå den stærkere tager hånd om den svagere, ikke for at hovere og blære sig, men fordi den kan og for at lette den andens byrde. Hele denne samtale mellem Jesus og disciplene sker i en meget intens atmosfære af, at dette er vigtigt. Det er vigtigt for os alle tre, I, jeg og Faderen. Det er vigtigt for os.

Det er vigtigt for os, I, jeg og Faderen. Jeg kan kun blive helt varm inden i af glæde og ydmyghed over, at når Jesus taler, som han gør her med disciplene, så taler han om os, og dermed ikke bare om ham og Faderen, men også os. Vi er inkluderet i dette os. Vi er inkluderet i Gud Faders hjerte i kærligheden til Jesus. Når vi derfor beder til Gud, så er det ikke tjeneren, der aller nådigst får foretræde for majestæten. Så er det barnet, der sætter sig hos sin far. Hos vores far, i hvis hjerte vi har vor plads. I Jesu navn må vi sidde hos vores far; ikke først i Himlen, men som i Himlen, således også på jorden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen